

[Vivike.]

sige, at de søfarendes organisationer er blevet meget skuffet. I hvert eneste tilfælde, vi hidtil har haft erfaring med, viser det sig, at bemandingsnævnet blindt har fulgt statens skibstilsyn, at de søfarendes organisationer i intet tilfælde, ikke et eneste, har fået ret i deres synspunkter.

Det mener jeg er en meget betænkelig udvikling, og det er derfor, jeg føler mig foranlediget til at spørge den højtærede handelsminister, om han finder det rimeligt, at der således dispenseres på stribe, og endelig det tillægsspørgsmål til den højtærede minister, om han påtænker en ændring af bemandingslovens dispensationsparagraffer.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Den nye bemandingslov trådte i kraft den 1. juni 1964, som det ærede medlem ganske rigtigt bemærkede. For bemandingen af lastskibe er der givet detaljerede regler, medens passagerskibenes bemanding fastsættes individuelt af statens skibstilsyn, som også det ærede medlem bemærkede, dog således at bemandingen hverken kvantitativt eller kvalitativt kan ansættes lavere end lovens fastsættelse for lastskibe.

I lovens § 40 er der hjemlet adgang for statens skibstilsyn til at tillade afvigelser fra bemandingsreglerne for lastskibe, i hvilke tekniske forbedringer eller rationaliseringsforanstaltninger kan begrunde det. I medfør af denne bestemmelse har statens skibstilsyn siden lovens ikrafttræden dispenseret for i alt 11 skibe, i alle tilfælde nye skibe. Uden at gå i enkeltheder kan jeg oplyse, at skibstilsynets tilladelser til at afvige fra bemandingsreglerne er givet med den begrundelse, at disse nye skibe er gennemrationaliseret og udstyret med sådanne moderne tekniske installationer, at det er fundet godtgjort, at dispensationerne fuldt ud tilgodeser lovens sikkerhedskrav.

Der er ved loven institueret et særligt bemandingsnævn, der består af en landsdommer som formand og et antal repræsen-

tanter for de søfarendes organisationer og et tilsvarende antal repræsentanter for rederernes organisationer. For bemandingsnævnet, der er ankeinstans for skibstilsynets afgørelser, er samtlige disse sager indbragt af såvel de søfarendes organisationer, der har fundet tilsynets dispensationer for vidtgående, som af rederernes organisationer, der ikke har fundet dem vidtgående nok. Bortset fra 2 tilfælde har bemandingsnævnet stadfæstet skibstilsynets afgørelser.

De af bemandingsnævnet trufne afgørelser kan ikke omgøres af nogen administrativ instans, men kan naturligvis indbringes for domstolene. Derimod har jeg som minister ingen beføjelser til at ændre skibstilsynets eller bemandingsnævnets afgørelser.

Når det ærede medlem hr. Vivike spørger mig, om jeg finder det rimeligt, at statens skibstilsyn gennemhuller den nye bemandingslov med idelige dispensationer, kan mit svar naturligvis kun blive benægtende, såfremt dette er tilfældet. Som minister kan jeg naturligvis kun erklære mig enig i, at loven og den deri indeholdte dispensationsadgang må administreres inden for lovens rammer og ud fra lovens forudsætninger.

Såfremt man fra nogen side mener, at den dispensationspraksis, der har været fulgt siden lovens tilblivelse, og som har fundet udtryk i de af skibstilsynet og bemandingsnævnet trufne afgørelser, er ulovmedholdelig, må det tilkomme domstolene at afgøre, om der administreres på lovens grund. Om denne fremgangsmåde med domstolsprøvelse bliver fulgt eller ej, kan jeg ikke vide, ligesom jeg heller ikke kan vide, hvilken stilling domstolene vil tage, såfremt en sag indbringes for disse. Men initiativet må her udgå fra den eller de organisationer, som de trufne afgørelser er gået imod, og som ikke finder afgørelserne rimelige.

Vivike: Jeg takker den højtærede minister for svaret. Det er rigtigt, at der dispenseres bl. a. ud fra, om man mener, at et skib er gennemrationaliseret. Men om et skib